

Győri László

Pupilla

Nem láttam soha Maribort
itthon ittam egy deci bort
többet is olykor valaha
de Mariborban még soha

Láttam ugyan a Vaskaput
de nem láttam Honolulut
Fokföldből csak az ibolyát
ablakunkban a mosolyát

de New Yorkot átszegdelém
Washington is megnyergelém
papírsárkányt Miamiban
eregettem *majomian*

papírsárkányt (bár nem papír
a zsinege pedig damil)
eregettem Miamiban
majomkoromban csakugyan

az Óceán fölötti szél
úgy vitte mint a böjti szél
kapta magasba hajdanán
kint a pusztán a tág tanyán

a csirizzel ragasztgatott
Szabad Népet a pártlapot
összecsomózott madzagon
húzta örömmel gazdagon

Láttam a sèvres-i porcelánt
de nem láttam orángutánt
láttam honfoglaláskori
lovas csontvázat porlani

GYŐRI LÁSZLÓ (1942) költő, könyvtáros.

úgy hevert az üveg alatt
mint aki a nudista strand
homokjában meztelenül
évezredekre elterül

otthon ért ez a látomás
egy-két utcára állt a ház
a múzeum de London is
olyan volt mintha otthon is

láttam volna már valaha
áttetszett rajta Anglia
Fekete-tenger Adria
Gyopáros vize mocsara

apály dagály dagály apály
a víz a Földön körbe jár
nem tudok úszni visz a víz
leragaszt akár a csiriz

de papírból sárkány lehet
lehel egyet Dél vagy Kelet
a déli szél a keleti szél
s messzebb vagyok a messzinél

Láttam keveset eleget
hideg égtájat meleget
itthon iszom egy deci bort
látom a borban Maribort

Szerelem

koszos és büszke talpaid
alatt az ember úgy lapít
akár a patkány sír visít

Rossz óráim dolga

Voltam, aki lélek, kétes, ismeretlen,
habár dibdáb verset írtam rendületlen,
közre bocsájtották időnként, mihaszna,
amit én akartam, jutni a magasba,

hírre-dicsőségre, híjával sikerült,
hézagos hírnévre vittek csak a betűk,
voltam, igaz, voltam, de csak félig-meddig,
ki voltam, ha voltam, lassan elszüremlik.

Nevem elszüremlik, nevem elsikamlík,
írtam, amit írtam, most már elcsuszamlík.
Most, hogy minden év már úgy kezdődik, hetven,
írok olyat, amely elnyugszik kedvemben.

Nem horzsol, nem bánt, hogy mit fognak róla
tudós kritikusok kifogni alóla,
mit vesznek észre majd, mire alapozzák
ítéletüket, a vályogkunyhó hosszát.

Abban a hiszemben éltem én sokáig,
hogy egyszer majd minden, de minden elválik,
de már jól tudom, hogy nem egészen így van,
nem válik el minden holtom-holtomiglan,

lassan már közeleg, közel a halálom,
koszorúeremet meszesnek kell látnom,
mint végezte minap, tél-túl a glórián
a Császár, a hatalmas Albert Flórián.

Minap töltötte be hetvenedik évét,
most pedig hevenyén szétszórta a kévét.
Csípőre se tette a kezét, és meghalt,
utolsó cselével a Császár így megcsalt.

Nem mondtak felőle gyanúsat a hírek.
Engem, egyidőset, hévvel megrendített:
így végzem hát én is? Hűvösen kérdezem.
Így jutok én is túl egyazon évemen?

Csípőre tett kezét még most is hírelük,
még most is hírelük, cseleit, góljait,
miknek párjuk nem volt, minden csele-gólja
láttán káprázatba révedt egész Európa.

Az idő múlását öregember nézi.
A vers ne tekintse, minek is tetézni
az elmúlásról szóló ezredéves halmot.
Azt se nézzem, hírem hanyatlott, magaslott,

vagy röghöz kötve áll indulásom óta.
Vérzett szálka, tüske, rossz óráim dolga.
Rossz óráim dolga minden szálka, tüske.
Jó óráim dolga: a reggel, az este.

1965: Horvátország, Trogir, kikötő, balra a Szent Domonkos-templom (Fortepan / Dienes Balázs)